

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci stěžovatele **Telia International Carrier Czech Republic, a. s.**, se sídlem v Praze, Jugoslávská 29, zastoupeného Mgr. Zbyškem Jarošem, advokátem se sídlem v Praze, Zelený pruh 95/97, za účasti **Krajského úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, zastoupeného JUDr. Petrem Ritterem, advokátem se sídlem v Olomouci, Riegrova 12, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 2. 2003, č. j. 30 Ca 231/2002 - 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Okresního úřadu Prostějov - referátu regionálního rozvoje, jehož právním nástupcem je Krajský úřad Olomouckého kraje (dále jen správní orgán), ze dne 17. 5. 2002, č. j. RR 182/2002 Ti, bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí stavebního úřadu Městského úřadu v Prostějově ze dne 25. 3. 2002, č. j. SÚ 1000/02-Tom, kterým byl zamítnut návrh stěžovatele na vydání rozhodnutí o zřízení věcného břemene k nemovitostem v rozhodnutí blíže specifikovaným dle ust. § 91 odst. 3 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen zákon o telekomunikacích), a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, o které rozhodl krajský soud napadeným usnesením tak, že ji dle ust. § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), ve spojení s ust. § 68 písm. b) s. ř. s., odmítl, neboť rozhodování o zřízení práva odpovídajícího věcnému břemeni ke stavbě na cizím pozemku je rozhodováním o vlastnickém vztahu v otázce upravené občanským zákoníkem.

Včas podanou kasační stížnost proti uvedenému usnesení krajského soudu podává stěžovatel z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s., neboť se domnívá, že soud nesprávně posoudil právní povahu institutu vyvlastnění. Dle jeho názoru se v dané věci jedná o zásah, který je svou povahou veřejnoprávním, neboť vyvlastnění je nuceným omezením vlastnického práva na základě veřejnoprávního předpisu. Dodává, že pro posouzení charakteru věci a rozlišení, zda spadá do sféry práva soukromého či veřejného, není určující konečný výsledek, nýbrž způsob, jakým je tohoto výsledku dosahováno a současně, zda je jím sledován veřejný zájem. Správní orgán rozhoduje o vyvlastnění nemovitosti autoritativně bez nutnosti souhlasu dotčeného vlastníka nemovitosti. Nerozhoduje tedy spor mezi dvěma účastníky v rovném postavení, nýbrž především hájí veřejný zájem, pro který vyvlastnění povolí nebo nepovolí. Dle názoru stěžovatele soud pochybil, jestliže jeho žalobu odmítl s tím, že se jedná o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, neboť měl postupovat dle ust. § 130 s. ř. s. a žalobou se meritorně zabývat. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadené usnesení zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s kasační stížností napadeným rozhodnutím soudu, neboť se domnívá, že dojde-li k realizaci stavby, aniž by byl upraven vztah stavebníka k pozemku, jde o stavbu na cizím pozemku, což je dle jeho názoru výsostnou záležitostí soukromého práva, neboť nelze žádat po správním orgánu, aby dodatečně zhojil nezákonný zásah stavebníka do vlastnických práv vlastníka pozemku. S ohledem na výše uvedené správní orgán navrhuje, aby kasační stížnost stěžovatele byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích pro zajištění výkonu oprávnění podle § 90 odst. 1 písm. a) a b) uzavře držitel telekomunikační licence ke zřizování a provozování veřejné telekomunikační sítě nebo držitel osvědčení o registraci ke zřizování a provozování veřejných telekomunikačních sítí určených výhradně k jednosměrnému šíření televizních signálů po vedení s vlastníkem dotčené nemovitosti před zahájením stavby písemnou dohodu o zřízení věcného břemene k dotčené nemovitosti za jednorázovou úhradu. Nedojde-li k dohodě, rozhodne o zřízení věcného břemene a výši jednorázové úhrady obecný stavební úřad na návrh držitele telekomunikační licence ke zřizování a provozování veřejné telekomunikační sítě nebo držitele osvědčení o registraci ke zřizování a provozování veřejných telekomunikačních sítí určených výhradně k jednosměrnému šíření televizních signálů po vedení.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Podle písm. e) citovaného ustanovení kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Jak vyplývá z dosavadní soudní praxe, jakož i právní teorie, určujícím hlediskem pro členění právních odvětví na soukromé a veřejné právo je metoda právní regulace. Jako metoda veřejného práva je uznáván vztah nadřízenosti a podřízenosti ve veřejnoprávních vztazích, v rámci nichž je jedna strana veřejnoprávního vztahu – obvykle státní orgán - oprávněna autoritativně rozhodovat o právech a povinnostech strany druhé – fyzické či právnické osoby. Jinak vyjádřeno, jde tedy o hmotněprávní vztah mezi subjektem veřejného práva na straně jedné a právnickou či fyzickou osobou na straně druhé. Podle téhož hlediska soukromoprávní věci zahrnují ty věci, jejichž účastníci jsou ve vzájemně rovném postavení.

V soukromoprávních věcech zpravidla o sporu mezi dvěma či více účastníky řízení rozhoduje soud, rozhodování však může být svěřeno i správnímu orgánu, popřípadě i jinému orgánu. Z toho vychází i občanský soudní řád v ustanovení § 7 odst. 1, když jako základní pravidlo zakládá pravomoc soudů k projednávání a rozhodování sporů a jiných právních věcí, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a z obchodních vztahů v občanském soudním řízení, současně však i předjímá, že zákonodárce z různých důvodů může shledat důvodným svěřit rozhodovací pravomoc i jiným orgánům státní moci než soudům. To, že zákon svěřuje rozhodování v takových případech jiným orgánům než soudům, nemá vliv na charakter sporu či jiné věci, o níž se rozhoduje, je jen otázkou pravomoci vést řízení v takové věci a rozhodnout. Tak tomu je i v daném případě.

Jak bylo již uvedeno, podle § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích pro zajištění výkonu oprávnění podle § 90 odst. 1 písm. a) a b) citovaného zákona uzavře držitel telekomunikační licence před zahájením stavby písemnou dohodu o zřízení věcného břemene k dotčené nemovitosti za jednorázovou úhradu. Nedojde-li k dohodě, rozhodne o zřízení věcného břemene a výši jednorázové úhrady obecný stavební úřad na návrh držitele telekomunikační licence. Předmětem rozhodování stavebního úřadu je tak spor mezi držitelem telekomunikační licence a vlastníkem dotčené nemovitosti o vznik věcného břemene, tedy o jeden z institutů věcných práv, upravených a spravujících se režimem části druhé hlavy třetí občanského zákoníku, kodexu práva soukromého. Občanský zákoník v ustanovení § 151o odst. 1 jako jeden ze způsobů vzniku věcného břemene předvídá rozhodnutí příslušného orgánu; tím je v případě zřízení věcného břemene ve prospěch držitele telekomunikační licence podle § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích obecný stavební úřad. Obecnému stavebnímu úřadu je tedy zákonem svěřeno rozhodování v soukromoprávní věci.

Soukromé právo vyžaduje vyšší stupeň soudní ochrany, než jaký mu byl dosud poskytován ve správním soudnictví do 31. 12. 2002. Proto zákonodárce stanovil v soudním řádu správním v ustanovení § 68 písm. b), že žaloba ve správním soudnictví je nepřípustná, jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu. Nově od 1. ledna 2003 projednávají a rozhodují takové věci soudy podle novelizované části páté občanského soudního řádu. Tato nová právní úprava poskytuje soukromým právům větší ochranu, neboť soud neprovádí pouze přezkum správního rozhodnutí, ale je povolán k tomu, aby případně sám rozhodl o věci; není tedy pouze orgánem oprávněným v případě zjištěné nezákonnosti postupu správního orgánu napadené rozhodnutí zrušit, jak tak dříve činily soudy ve správním soudnictví. Tím, že soud v případě, kdy shledá žalobu důvodnou, rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobou napadeném nahradí svým vlastním rozhodnutím, tak soud rozhoduje konečným způsobem o předmětné věci; na rozdíl od přezkumu rozhodnutí správních orgánů ve správním soudnictví, kde soud může důvodně žalobou napadené rozhodnutí pouze zrušit a věc vrátit správnímu orgánu k dalšímu řízení, tak odpadá případná nutnost domáhat se u soudu ochrany žalobou proti nově vydanému

rozhodnutí, jestliže správní orgán právní názor soudu vyslovený ve zrušujícím rozhodnutí nerespektoval, nebo se v novém rozhodnutí či doplňovaném řízení mu předcházejícím dopustil jiných pochybení.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. 7. 2004

JUDr. Radan Malík
předseda senátu